

hensyn til retten til at opnå de offentlige autorisationer og godkendelser.

Der er endelig foretaget enkelte tekniske ændringer. Jeg henviser herom til bemærkningerne til lovforslaget.

Handelsministeriet har efter det oprindelige lovforslags fremsættelse — udtalte ministeren i tilslutning hertil — „sendt justitsministeriet en redegørelse for sit syn på forslaget og har samtidig fremsendt en række erklæringer fra forskellige erhvervsorganisationer. Det skal ikke nægtes at handelsministeriets skrivelse og de nævnte erklæringer giver udtryk for betænkelighed overfor flere af forslagets regler, navnlig ændringerne i næringsloven, og handelsministeriet har henstillet, at der foretages vidtgående ændringer i forslaget. I bemærkningerne til forslaget vil man finde et referat af de vigtigste punkter i den argumentation, som her er kommet til orde, og justitsministeriet har dertil knyttet sine bemærkninger. Resultatet er blevet, at man mener, man bør fastholde rigtigheden af de synspunkter, der ligger bag det oprindelige forslag, og forslaget fremsættes derfor uden ændringer af betydning i disse henseender. Det er forståeligt, om interesserede erhvervsorganisationer møder med en vis ængstelse overfor et forslag, der i videre omfang end hidtil giver straffede personer adgang til at udøve deres erhverv, men denne ængstelse er efter min mening ugrundet.“

Lovforslaget underkastedes i folketinget en indgående I. behandling og henvistes derefter til et udvalg, hvis arbejde med sagen resulterede i adskillige ændringer, der dog ikke var af principiel karakter. Angående disse ændringer udtalte *justitsministeren* ved forelæggelsen af sagen i landstinget:

„Når en administrativ myndighed nægter at meddele en *straffet person en autorisation* eller godkendelse, er det efter lovforslaget tanken, at domstolene skal kunne afgøre, om afslaget er rimeligt, altså om der skønnes at være nærliggende fare for misbrug af den pågældende adkomst. Efter det af mig fremsatte forslag var det *landsretten*, der skulle træffe denne afgørelse; nu er dette ændret til *underretten*. Ændringen vil i de fleste tilfælde indebære den fordel, at den ret, som har det bedste kendskab til lovovertræderen, kommer til at træffe afgørelsen. Underrettens afgørelse kan påkæres til landsretten, hvis afgørelse igen undtagelsesvis kan appelleres til Højesteret efter tilladelse fra justitsministeriet.

I forbindelse med denne ændring står enkelte ændringer i reglen om den processuelle fremgangsmåde ved disse afgørelser. Der skal således altid finde mundtlig forhandling sted for underretten, for landsretten derimod kun efter begæring. Der er endvidere, hvad jeg også tillægger betydning, tilføjet en regel